

ла, отрила си сълзитѣ на очитѣ и проговорила: „Добрий господине, азъ не съмъ самодива, а съмъ чловѣкъ — царска дъщеря; избавиме отъ тази гора, моя баша скъпо ще ти заплати“.

Царския синъ като чулъ тѣзи думи още повече се зарадвалъ и ъж повелъ изъ гората. Но когато царската дъщеря захванжла да му благодари за трудътъ, той ѝ казалъ: „Не, госпожице, азъ не те пушамъ, азъ ще те завѣда въ мситѣ палати и ще те взема за жена — и азъ съмъ царски синъ.“

Като чула това царската дъщеря, зарадвала се и казала: „Нека бжде волята на Бога!“

Като стигнжли въ царскитѣ палати, царския синъ направилъ голѣмо увеселение, а царьтъ — баща му, най-много се зарадвалъ и на другия день позволилъ да се вѣнчещтъ. Но слѣдъ вѣнчаванието, царската дъщеря не забравила братята си, но и тукъ захванжла да тѣче ризи отъ коприва. Тя винжли ги тѣчеше прѣзь нощъта, когато всички спѣли. Но една нощъ ъж видѣла свекърва ѝ, какъ сама таче и на сутриньта ъж наклѣветила прѣдъ царьтъ, че тя била самодива, защото всѣка нощъ ходила на гробищата.

Като чулъ това царьтъ, расказалъ на сина си. Отъ тѣзи думи царския санъ много се разсърдилъ, но не искалъ да повѣрва. За да се увѣри да ли е истина, намислилъ да слѣди за това. Сжщата нощъ царския синъ не заспалъ до срѣдъ нощъ и отъ лѣгло то си гледалъ, какъ тя ще тѣче. По-срѣдъ нощъ царската дъщеря станжла да набере още малко коприва — защото само толкова ѝ трѣбало за да свърши дванадесетата риза — царската дъщеря полегка излѣзла изъ двора и се опжтила право въ гробищата. Царския синъ вървѣлъ слѣдъ нея. Когато царската дъщеря си набрала коприва, тръгнжла бърже, бърже да си отива назадъ. Но на срѣща ѝ се явилъ сжщия онзи старецъ и ѝ казалъ: „Мила дъще, ето видишь, че трудно се извършва онова, което ти казахъ, защото сутра царския синъ ще те прѣдаде